

Евангелско четиво и проповед на Неделя на светите Мироносици

Марк 15:43-16:8

Тогава Пилат, като искаше да угоди на тълпата, пусна им Варава, а Иисуса бичува и предаде на разпятие. Войниците пък Го отведоха вътре в двора, сиреч, в преторията, и събраха цялата чета войници, и Му облякоха багреница и, като оплетоха венец от тръни, наложиха Му го и почнаха да Го поздравяват: Радвай се, Царю Иудейски! Па Го биеха по главата с тръст и Го заплюваха и, коленичейки, кланяха Му се. След като Му се наприсмяха, съблякоха Му багреницата, облякоха Му Неговите дрехи, и Го поведоха да Го разпнат.

И накараха някого си Симона Киринеец, баща на Александра и Руфа, както минаваше на връщане от полето, да носи кръста Му. Заведоха Го на мястото Голгота, което значи лобно място. И даваха Му да пие вино със смирна, ала Той не прие. Ония, които Го разпнаха, разделиха дрехите Му, хвърляйки жребие, кой какво да вземе.

Беше третият час, и Го разпнаха. Имаше надпис за вината Му: Цар Иудейски. С Него разпнаха двама разбойници, единия отдясно Нему, а другия отляво. И се сбъдна Писанието, което казва: „и към беззаконници бе причислен“.

Минувачите Го хулеха, като клатеха глава и думаха: уа! Ти, Който разрушаваш храма и в три дни го съзиждаш, спаси Себе Си и слез от кръста!

Също и първосвещениците с книжниците се присмиваха и думаха помежду си: Други спасяваше, а Себе Си не може да спаси. Христос, Царят Израилев, нека слезе сега от кръста, та да видим и повярваме. Хулеха Го и разпнатите с Него.

А на шестия час настана тъмнина по цялата земя до деветия час. А на деветия час Иисус извика с висок глас: Елои, Елои, лама савахтани? което значи: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил?

Някои от стоещите там, като чува, казваха: Ето, вика Илия. А един се затече, натопи гъба в оцет и, като я надяна на тръст, даваше Му да пие, думайки: Почакайте да видим, дали ще дойде Илия да Го снесе.

А Иисус, като издаде висок глас, издъхна. И храмовата завеса се раздра на две отгоре надолу. А стотникът, който стоеше срещу Него, като видя, че Той, след като извика тъй, издъхна, каза: Наистина Тоя Човек е бил Син Божий.

Имаше там и жени, които гледаха отдалеч, между тях беше и Мария Магдалина, и Мария, майка на малкия Иаков и на Иосия, и Саломия, които и тогава, когато беше Той в Галилея, вървяха подире Му и Му служеха, и много други, дошли заедно с Него в Йерусалим.

И когато вече мръкна, понеже беше петък, сиреч, срещу събота, – дойде Йосиф Ариматейски, виден член от съвета, който и сам очакваше царството Божие, дръзна, та влезе при Пилата, и измоли тялото Иисусово. Пилат се почуди, че Той вече е умрял и като повика стотника, попита го: Дали отдавна е умрял? И като узна от стотника, даде тялото Йосифу.

А Йосиф, като купи плащаница, сне Го, па Го обви в плащаницата и положи в гроб, изсечен в скала и привали камък върху вратата гробни. А Мария Магдалина и Мария Йосиева гледаха, де Го полагат.

След като мина събота, Мария Магдалина, Мария Иаковава и Саломия купиха аромати, за да дойдат и Го помажат. И в първия ден на седмицата дойдоха на гроба много рано, след изгрев слънце и говореха помежду си: Кой ли ще ни отвали камъка от вратата гробни? И като погледнаха, виждат, че камъкът е отвален, а той беше много голям. Като влязоха в гроба, видяха един момък, облечен в бяла дреха, да седи отдясно и много се уплашиха.

А той им казва: Не се плашете. Вие търсите Иисуса Назарееца, разпнатия, Той възкръсна, няма Го тук. Ето мястото, дето бе положен. Но идете, обадете на учениците Му и на Петра, че Той ви преваря в Галилея, там ще Го видите, както ви бе казал.

И като излязоха скоро, побягнаха от гроба, тях ги обхвана трепет и ужас, и никому нищо не казаха, понеже се бояха.

Братя и сестри,

В светлите дни след Пасха възпоменаваме чудните събития, случили се след Христовото Разпятие. Миналата неделя преживяхме заедно с Тома радостното уверение във Възкресението на Спасителя. И за нас, гледащите с очите на вярата и осезаващите със сърце и дух, Възкръсналият Христос е винаги близо – сега, както и тогава, в телесен вид, от плът и кръв, в Светата Чаша, в Светото Причастие. Всеки път когато се причастяваме, ние се докосваме и приемаме Самия Спасител и Божията благодат заживява в нас. Нека да й дадем възможност да се разгори като истински светилник, сияещ в глинен съд.

Днес, както чухте от евангелското четиво, възпоменаваме жените мироносици – Мария Магдалина, Мария Клеопова, наречена Иосиева, по името на своя син Иосия, Саломия – майката на Зеведеевите братя, всички тези тъй предани и възлюбili Господа ученички и следовнички, които още в мрак са потеглили към Гроба Господен, за да помажат увитото в плащаница, предадено на гробен покой тяло на Спасителя.

Знаем, те няма да зърнат в гроба Вечноживия Син Божий. Но тяхната преданост, тяхната обич и вяност са пример за всички нас. Те – жените мироносици, заедно с Майката Божия, бяха и под Кръста Христов до сетния миг от земния път на Спасителя.

Ето и сега – те бързат, без страх от юдейската омраза и вероятни последици за тях като Христови ученици. Бързат към гроба, който ще заварят празен. Бързат, за да отдадат почит на Богочовека, на любимия Учител и Наставник. Тяхната любов е свършена, както казва свети Йоан Богослов, в тази любов страх няма.

Ето - воден от тази любов е и свети Йоан, любимият ученик, който остана заедно с жените в предсмъртните мигове на Разпятието.

Днешният ден е истински празник на вярващата жена. Майките празнуват на Благовещение, а вярващите жени, чийто идеал са мироносиците – на днешния ден. Идеалът на християнката е жената мироносица, онази, която обича и без страх от поругание, омраза, преследване, показва своята обич към Христос.

Да даде Бог да бъде изпълнен този пример на благочестие за всяка вярваща жена - да възлюби Бога и Църквата, точно в дните на гонения и отстъпления. Жени мироносици са и всички ония възрастни жени в десетилетията на комунизма, които останаха в църквата сами, под прицела на обществената присъда. Можем да сме сигурни, че Бог им е въздал за дръзновението.

Затова да възлюбим Христа, без да се смущаваме как изглеждаме в очите на обществото, защото нашето общество е християнско само на думи. Нашият народ е вярващ, но не е църковен и не познава в дълбина истините на православиято.

Видяхме как епископите ни защитиха вярата, като не участваха в обща икуменическа молитва с папата, мюсюлманите и други вероизповедания. Те бяха твърде хулени за това, че не угоди на човеци, а следваха Христовото учение, което ни забранява молитвено общение с еретици, инославни и отпаднали от вярата. В днешно време под знака на мира, съгласателството и добрите уж намерения се разпространяват пипалата на тревожна тенденция – ерестта на икуменизма – учението за единение на всички църкви и религии. Нека знаем, че това не е редно, не е възможно и е нечестиво. Защото не се търси просвещение на заблудените и отпадналите, а се търси размиване на Христовата истина, осквернение на мистическото тяло на Църквата, тоест нейния богослужебен живот, цели се фронта на лъжата смело да навлезе и помрачи светлината, която древната наша Църква носи от апостолско време.

Ние видяхме, че въпреки натиска на общественото мнение и институциите, епископите не допуснаха молитвено общение с главата на отпадналата преди векове западна общност.

Живеем в лукави времена, но да се молим църковните водачи да имат смелостта и дръзновението да устояват истината, а и самите ние никога да не падаме в отстъпление. А отстъплението е многолико, ако допускаме за верни идеите за прераждане, ако се занимаваме с астрология, баене, леене на куршум, езически суеверия от всякакъв вид, източни бойни изкуства, йога, алтернативна медицина. Ето колко е многолико отстъплението.

Да не бъдем отстъпници от Христа и да не предаваме Христовата истина, защото който е познал Истината, а търси нещо друго, очевидно е, че търси лъжата.

Божието благословение да е с всички вас. Амин!

2019 г.